

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

7-8

**ČERVENEC
SRPEN**

**HEZKÉ, POŽEHNANÉ LÉTO
A TAKÉ ŠŤASTNÉ NÁVRATY...**

Máme nové farní auto

V neděli 20. června P. Michael požehnal nové farní auto – šedou Škodu Fabii 5J. Auto bylo koupeno jako ojeté za cenu 294.500 s DPH, ale je ve velmi dobrém stavu. Předchozí farní Fabia modré barvy letos oslavila 20. narozeniny a na hospodárnosti a bezpečnosti jejího provozu to bylo už hodně znát.

Koncert v KCMT

V pondělí 21. června proběhl koncert Pražského smíšeného sboru s houslistou Jaroslavem Svěceným. Zazněla díla Zdeňka Lukáše a Antonína Dvořáka.

Konečně tu máme léto, prázdniny, dovolené. Po třicetvrté roce uzavření doma se můžeme opět víc rozletět po všech možných koutech světa. Nejčastěji se tak děje proto, abychom si dopřáli trochu té **rekreace**. A tak si v tomto úvodníku dovo-
lím zastavit právě u tohoto krásného slovíčka.

Co vlastně znamená? Je zajímavé, že se skládá ze dvou částí: re-kreace. Obě můžeme najít ve staré dobré latině. „Creare“ v latině znamená tvořit, vytvořit. Předpona „re“ pak vyjadřuje opakování. Rekreace tak znamená nejen odpočinek nicneděláním, ale také odpočinek, který je **tvůrčí**. Konec konců i v češtině k sobě mají blízko slova odpočinek a čin.

O vzájemném vztahu obou skutečností ale nevy-povídají jen slova. Známe to i ze zkušenosti. Když máme pracovat, něco tvořit, tak potřebujeme být svěží a odpočatí. I proto je důležité se učit pořádně se vyspat. A možná zvyšovat svou odolnost vůči nej-různějším pokušením, která se nám snaží spánek vzít.

Před nedávnem jsme v nedělním evangeliu četli o Božím království, které roste jako semínko, ať bdíme či spíme. Známe také životní příběhy sva-tého Josefa a víme, jak velkou roli v nich hrálo to, že se pořádně vyspal. A dokázal to i ve chvílích, kdy byl postaven před životní výzvy, které by nám nej-spíš spánek odebraly.

Na těchto příkladech si můžeme ověřit, že se nemusíme bát si čas od času schrupnout nebo jinak odpočinout. Odpočinek totiž prospívá nejen našemu

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)

tělu, ale také našemu mozku, který si oddechne od neustálého toku informací, kterými ho krmíme. Ale je to taky čas, kdy se nám konečně může „dovo-lat“ i sám Hospodin.

Chtěl bych nám všem tedy popřát, abychom se v těchto týdnech dokázali ponořit s důvěrou v Hospodina a sílu Jeho království do pořádné rekre-ace. Abychom dokázali načerpat radost, pokoj i sílu pro naše další tvoření.

P. František

SLOVO REDAKCE

*Milí čtenáři, jsou před námi prázdniny, čas dovolené a odpočinku. Máme za sebou náročnou dobu a snad před sebou už jen to lepší. Prázdniny nejsou časem bez Boha. Ale naopak. Mám zkušenost, že během nich mám více času i na setkávání se s Ním. Na čas prázdnin bych vás chtěla „vyslat“ s tímto citátem z Bible: „...**Přeci není od nikoho z nás daleko. Neboť v Něm žijeme, pohybujeme se a jsme. ...Vždyť jsme Jeho děti.**“ (Sk 17,27-28) Mám ho na srdci už od začátku dubna, kdy ho pronesl na Zastavení u Matky Terezy P. Ladislav Heryán. On tak kouzelně prohlásil, že vlastně nevěří. On v Bohu žije, pohybuje se a je. Využijme tento čas na poznávání Toho, do kterého máme vrstnat a kterému se máme připodobňovat. To se může dít skrze každodenní (aspoň 20 minutové) čtení Písma. To, co nás ten den nejvíce osloví, si uložíme do „kapsy“ našeho srdce, ať je nám posílou v čase příhodném. Založíme si sešítek a tyto Boží doteky si do něj vpisujeme a učme nazpaměť. Nevíme, kdy se budou hodit. Čerpejme z nevysychajícího pramene živé vody. Máme a víme, ke komu jít. Byli jsme přijati do rodiny Božích dětí, naším otcem je všemohoucí, milosrdný, všudypřítomný Bůh a nikdo nám není bližší než On. Proč si odepírat bytí s Ním? Můžeme jedinež získat a ztratit to, co nám škodí. Kéž vás čeká požehnaný čas a šťastný návrat z cest.*

Za redakci přeje Katka

Cti otce svého...

Ppapež František ustanovil čtvrtou červencovou neděli **Světovým dnem prarodičů a seniorů** (letos připadá na 25. července), a to v blízkosti svátku Jáchyma a Anny, Ježíšových prarodičů. Papež František zdůrazňuje, jak je nesmírně důležité, aby se prarodiče i vnoučata vzájemně setkávali. Šťastné děti, které mohou naslouchat vyprávění dědečka a babičky, mohou s nimi dělat to všechno, nač rodiče nemají čas. A na dětech to je poznat – jestli se jim dostalo návaznosti na minulost, kterou zprostředkuje právě starší generace. Jestli někdo s dětmi hovořil, vyprávěl jim o životě, o Bohu, o předcích, o rodinné tradici, o zvycích, a tím jim zaséval do srdíčka hodnoty, na kterých se dá stavět krásná budoucnost. To nenajdou na internetu, to najdou jediné v ústním předání, ve vzájemném kontaktu.

Důležitá je výchova dětí k úctě k rodičům, ale také k prarodičům. Nádherně nám to vysvětluje úryvek z knihy Sírachovec: *„Slyšte mne, děti, svého otce, a jednejte tak, abyste došly spásy. Hospodin určil, aby si děti vážily otce, a zajistil matčino právo nad syny. Kdo ctí otce, dočká se odpuštění svých hříchů, a kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dožije se radostí na dětech a v den kdy se modlí, bude vyslyšen. Kdo si váží otce, bude živ do vysokého věku. Kdo poslouchá Hospodina, připraví odpočinek své matce, bude sloužit svým rodičům jako svým pánům. Cti svého otce skutkem i slovem, aby na tebe přišlo jeho požehnání. Otcovo požehnání upevňuje domy dětí, matčino prokletí je vyvrací ze základů. Nezískávají si vážnost na úkor cti svého otce, neboť zneuctění otce ti vážnost nepřinese. Člověk získá vážnost, když je ctěn jeho otec, je-li matka v nevážnosti, je to potupa dětí. Synu, ujmí se svého otce v jeho stáří, nezarmucuj ho, dokud je živ. Pozbývá-li rozumu, ber na něho ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Milosrdenství k otci ti nebude zapomenuto, budeš mít záštitu proti hříchům. Bude ti to připočteno k dobru v den tvého souzení, tvé hříchy se rozplynou jako jinovatka pod slunečním světlem. Kdo opouští otce, jako by se rouhal Bohu, kdo hněvá svou matku, bude proklet od Hospodina.“* (Sir 3,1-16).

Kdesi jsem jednou četl krásná slova o trpělivosti se starým člověkem:

- *Blahoslavení jste, kdo máte pochopení pro mou pomalou chůzi a nesykáte netrpělivě nad mou pomalostí.*
- *Blahoslavení jste, kdo chápete, že mé ucho už špatně slyší, a mluvíte se mnou pomalu a zřetelně.*
- *Blahoslavení jste, když vidíte, že mé oči jsou už zakalené, a taktně mi pomůžete, když s něčím zápolím.*
- *Blahoslavení jste, když se se mnou zastavíte s převětivým úsměvem a nemluvíte se mnou se shovívavou ironií.*
- *Blahoslavení jste, kteří na mě nekřičíte, že jsem starý popleta, když něco zapomenou nebo ztratím.*

- *Blahoslavení jste, když mi dáváte najevo, že jste mě neodepsali ze svého rodinného společenství.*
- *Blahoslavení jste vy všichni, kteří mi nějak ulehčujete dny, které mi ještě zbývají.*
- *Až budu doma, budu o vás vypravovat nebeskému Otcí.*

Jak málo dnes navzájem komunikujeme! To je často problém i mezi generacemi. Mluvme spolu, neboť každé vlídné a milé slovo je vzájemně obohacující a příjemné. Potom jistě předejdeme různým neshodám, hádkám, konfliktům. V jedné velice staré tradici se nám dochovala jména rodičů Panny Marie – Jáchym a Anna. Rodičů, kteří byli ve své době a za konkrétních historických okolností drahocenným článkem řetězu, vedoucího k vykoupení lidstva. Jejich prostřednictvím se nám dostalo požehnaní, které Bůh jednoho dne přislíbil Abrahámovi a jeho potomstvu, neboť jejich dcera nám dala Spasitele. Svátý Jan Damašský míní, že je známe díky ovoci, které vydali: Panna Maria je velikým plodem, který dali lidstvu. Tento svátý učitel církve dále volá: „Maria, ty dívko nejsličnější a nejlíbeznější, dcero Adamova, matka Boží! Blahoslavená náruč, která tě chovala, ústa, kterým jsi dovolila kochat se čistými polibky...!“

Svatí Jáchym a Anna měli to ohromné štěstí, že se mohli ve svém domě starat o matku Boží. Papež Jan Pavel II. hlásal, že svatí Jáchym a Anna jsou nevyčerpatelným zdrojem inspirace pro každodenní život, pro život v rodině a ve společnosti. Dále také vybízel: „*Navzájem si předávejte z generace na generaci i veškeré dědictví křesťanského života, včetně modlitby.*“ Od svých rodičů obdržela Panna Maria poklad v podobě tradice domu Davidova, která přecházela z pokolení na pokolení. Zde se také naučila obracet se s nesmírnou zbožností k Bohu, svému Otcí. Zde poznala prorocství o příchodu Mesiáše, o místu Jeho narození... A když bylo na Marii, aby vytvářela vlastní domácnost, jistě si vzpomněla na své rodiče Jáchyma a Annu. – Od matky se Ježíš svým způsobem naučil vystupovat; poznal moudrá lidová rčení, která o několik let později používal ve svých promluvách. Z jejích rtů jako malé dítě uslyšel první modlitby pronášené s vroucí zbožností, které židé učí své děti, jen co ze sebe začnou vydávat souvislá slůvka.

Panna Maria jistě byla dobrou učitelkou. Také my jsme s velkou pravděpodobností obdrželi nedoce-

nitelný dar víry a převzali jsme dobré zvyklosti od mnoha předků, kteří je uchovávali a předávali jako cenný poklad. Proto máme milou povinnost toto dědictví zachovávat, abychom je také předali dalším lidem, další generaci.

Svatí Jáchym a Anno, přimlouvejte se za nás, za naše rodiny, u svého vnuka Ježíše Krista, aby ten náš pozemský život přinášel dobré plody, aby byl opravdu Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

sváteční krátké počtení

VEBŘAL CHARLES TVRZNIK

Dva roky prázdnin

Malí kluci mívají velké životní plány. Jeden se chce stát kosmonautem, druhý lovcem mamutů, třetí touží být řidičem popelářského vozu. I já jsem měl jedno skromné přání. Být předsedou vlády. Bohužel se mi to nevyplnilo - asi jsem se špatně učil. Kdyby se to uskutečnilo, bylo by dnes všechno jinak. Ministrem školství bych jmenoval Julese Verna in memoriam, jehož kniha „Dva roky prázdnin“ by se stala článkem ústavy č. 1. Její četba by byla přísně povinná, její obsah mým vládním programem a nejvyšším státním zákonem. Každý, kdo by ho porušil, byl by potrestán nepřetržitou školní docházkou. To by bylo něco! Trestná činnost v naší zemi by tím pádem poklesla na minimum a ze zahraničí by k nám jezdila jedna delegace za druhou okukovat, jak to děláme. Nestal jsem se předsedou vlády, ale jen knězem. Tak už to v životě chodí. Doplatili na to jako vždy ti nejbezbrannější. Děti. Místo dvou roků prázdnin mají jen dva měsíce. Proto jsem s nimi solidární, na prázdniny se spolu s nimi těším a aspoň nějaký den z nich trávím spolu s nimi. Mohou nám je zkrátit, ale nemohou nám je zkazit. Prázdniny jsou tady a je třeba využít každou jejich minutu, zvláště, když jsou tak krátké.

(Podle Jiřího Barhoně)

„I kdybych měl jít údolím stínu smrti, ničeho zlého se nebojím, neboť Ty se mnou jsi...“

Milí čtenáři, dnes bychom vám také chtěli krátce představit jednoho z našich nově pokřtěných bratrů a sester, pana Jiřího.

✓ **Vítáme Vás mezi námi! Povíte nám něco krátce o sobě?**

Věk 31 let, zadaný :-), povolání – logistika dopravy.

✓ **Jaká byla Vaše cesta k Bohu?**

Jsem z ateistické rodiny; vlastně úplně přesně nevím, jak mě Bůh zavolał, ale už pár let jsem tušil, že něco „nad námi“ je, párkrát jsem narazil na nějaké úryvky z bible a začal o Bohu přemýšlet víc, sledoval jsem mše, které sloužil P. Michael. Zaujalo mě kázání o moudrosti i přístup P. Michaela, no a pak jsem za ním zašel a začal jsem chodit na katechumenát.

✓ **Jak to Vaši rodiče přijali?**

Mamka docela dobře, myslela si, že mě to povede k něčemu lepšímu, dokonce přišla i na můj křest. Táta se mě od mého rozhodnutí snažil odvrátit, je bytostný ateista, vůbec tomu nerozuměl.

✓ **Říkáte, že jste zadaný... Co této Vaší proměně říká Vaše přítelkyně?**

Přítelkyně je věřící. Vlastně ji mám díky víře, takže ona je takový dárek. Nyní se připravuje na biřmování, takže si spolu hodně o víře a křesťanství povídáme. Ona je pokřtěná jako miminko, takže se v tomto ohledu doplňujeme.

✓ **Z Vašeho vyprávění jsem pochopila, že konverze pro Vás znamenala i zásadní změnu životního stylu a postojů. Jak na ni reagovalo Vaše okolí?**

No, reakce přišly a dosud přicházejí. Někteří kamarádi to nedokázali přijmout, vyčítají mi to. Ale ne všichni! A zase nové kamarády jsem díky tomu objevil. Všechny ty nepřijemnosti, konflikty a výčitky kvůli přijetí Krista беру jako součást konverze. Mluví o víře otevřeně, v práci i mezi kamarády. Nikomu nic nevnucují, nejsem

jehovista, ale když se někdo přijde zeptat, odpovím mu. Několik se jich už přišlo zeptat i na důležité věci. Ty jsem poslal za Františkem a Michaellem. Ano, hodně se mi proměnil život. Ale je mi krásně...

✓ **Kým je pro Vás Bůh?**

Vším, láskou, Stvořitelem, někým, kdo je se mnou v jakékoliv situaci, a někým, kdo mně úplně změnil život.

✓ **Jak hodnotíte katechumenát?**

Délka katechumenátu pro mě na počátku byla úplně nepředstavitelná, spíš jsem počítal s tím, že za měsíc skončím, ale ve finále bych klidně dal ještě rok navíc :). Pandemie nám tam na pár měsíců zasáhla, ale u hodně dotazů mně pomohli Michael s Františkem.

✓ Jak jste prožíval vlastní křest?

Byl jsem hodně nervózní, ale před křtem mi pomohl hodně P. František, který si se mnou o všem povídal.

✓ Koho jste si vybral za křestního patrona a proč?

Mám dva – Augustina a Rafaela. Augustina pro jeho zásadní životní přerod díky víře (je pro mě „tvůrcem svého osudu“) a Rafael je spojován se zdravím, tak proto. Zdraví, moudrost, láska, to je pro mě důležité...

✓ Vaším kmotrem je P. František...

Ano, já jsem totiž svého kmotra neměl. Jeden, na něhož jsem myslel, odešel ke Svědkům Jehovovým a u další adeptky na kmotrovství jsem necítil, že by mi mohla být příkladem. Potřebuji kmotra, který by mě táhl ke Kristu. S Františkem jsme se seznámili hned zpočátku a rozuměli jsme si.

✓ Vidáme Vás nyní často u oltáře. Ministrujete rád?

Asi od poloviny katechumenátu jsem si to přál. Sledoval jsem ministranty při mši, učil se, co je třeba. Tady jsou všichni u oltáře ochotní, poradí, pomohou. Beru ministrování jako službu Bohu, baví mě to a naplňuje.

✓ Máte nějaký oblíbený text z Písma?

„I když půjdu údolím temna, nebudu se bát, neboť Bůh je se mnou“ a žalm 23.

✓ Jak vnímáte naši farnost?

Pozitivně, hodně lidí za mnou před křtem i po něm chodilo, bavili se se mnou, jak se mám a podobně. Také se mnou i rozebírali nějaké dotazy, co se týče bible nebo kázání. Také mě hodně baví různé akce, přednášky, poutě, které ale byly bohužel poslední rok omezeny.

✓ Chcete nám něco vzkázat?

Určitě bych chtěl moc poděkovat Michaelovi, Františkovi a Pavlínce...

Jiří, děkujeme, že jste se s námi podělil o svůj příběh, a přejeme Vám hodně radosti na cestě s Hospodinem!

Ptala se Blanka

Modlitba severoamerických indiánů

Velký Duchu,
jehož hlas slyším ve větru
a jehož dech dává život celému světu,
vyslyš mne.

Předstupuji před tvou tvář
jako jedno z mnoha tvých dětí.
Podívej se, jsem malý a slabý,
potřebuji tvou sílu a moudrost.

Dej, ať putuji v krásě,
ať moje oči vždy vidí
purpurově rudý západ slunce.
Ať si mé ruce váží věcí, které jsi stvořil,
a mé uši ať slyší tvůj hlas.

Učiň mne moudrým,
abych mohl poznávat věci,
kterým jsi naučil můj lid,
učení skryté v každém listku
a každé skále.

Toužím po síle ne proto,
abych měl převahu nad svými bratry,
ale abych dokázal zvítězit
nad svým největším nepřítelem
– nad sebou samým.

Učiň mne vždy ochotným,
abych s čistými rukama
a upřímnými očima přicházel k tobě,
aby můj duch, až život zmizí
jako zapadající slunce,
mohl dospět k tobě
a nemusel se stydět.

Náčelník Yellow Lark
(Žlutý Skřívan)
z kmene Sioux, 1887

23. 5.
Slavnost
seslání Ducha sv.
Posvícení

23. 5.
Koncert
Pavla
Helana

28. 5.
Noc
kostelů

Foto: Bolek Vraný, Martina Adlerová, Aní Procházková, Honza Zindulka

Intelligenční kvocient

Maria Pia přišla jako učitelka do místní školy v pololetí. Všechno, co jí k tomu ředitel školy řekl, bylo, že její předchůdce odešel náhle a že se jedná o speciální studenty. Když vešla do třídy, vládla vřava, vzduchem létaly plivance, nohy na stole, ohlušující řev. Rychlými kroky přešla ke katedře a otevřela třídní knihu. Vedle každého jména byla čísla od 140 do 160. Aha, pomyslela si, tak to není divu, že jsou tak živí. Tyhle děti mají výjimečné IQ. Usmála se a nastolila pořádek. Zpočátku měli žáci potíží vůbec pracovat, úkoly, které odevzdávali, byly naškrábané ve spěchu a lajdácky. Promluvila k nim o jejich vrozené schopnosti vynikat, o tom, jak jsou nadaní, a řekla, že od nich nečeká nic jiného než výborné výsledky. Neustále jim připomínala, jakou mají zodpovědnost, když dostali do vínku takovou výjimečnou inteligenci. Věci se začaly měnit. Děti seděly rovně a pilně pracovaly. Jejich práce byla kreativní, přesná a originální. Jednou se stalo, že šel kolem ředitel a ve třídě se zastavil. Pozoroval studenty ponořené do slohové kompozice. Později si zavolal Marii Piu do ředitelny. „Co jste s těmi dětmi udělala?“ zeptal se. „Jejich výsledky překonaly dokonce i normální třídy!“ „A co jste čekal? Vždyť jsou zvláště nadaní, ne?“ „Nadaní? To jsou studenti se zvláštními potřebami: retardovaní a s poruchami chování.“

„Tak proč mají v třídní knize zapsaná tak vysoká IQ?“ „To nejsou hodnoty jejich IQ, ale čísla skříněk v šatně!“

Jeden zkušený učitel dokázal být tvrdý, když uznal za vhodné někoho zkritizovat. Ale k překvapení všech od něj nikoho výtku nemrzela. Když se ho ptali, jak je to možné, odpověděl: „Záleží na tom, jak to uděláte. Lidé jsou jako květiny: dychtivě a otevřeně přijímají jemnou rosu, ale zavírají se při prudkém dešti.“

Z knihy Bruno Ferrero: Světlo pro duši

Malá upomínka na končící náročný školní rok s sebou na první přečtení nese humor a je úlevné se všem přestálým školním strastem i zasmát. O něco hlouběji objevíme moudrou myšlenku, která určitě neplatí jen pro výchovu. Zkusíme o prázdninách, jestli platí i pro další vztahy?

Blanka

Malé ohlédnutí za Nocí kostelů

V nedávný páteční podvečer jsem byla blízko Hájů. Protože jsem měla chvíli času, rozhodla jsem se, že navštívím známé, které by mohly být přítomné na Noci kostelů v KCMT. A skutečně, setkaly jsme se tam, chvíli mile popovídaly. Do tohoto okamžiku příjemné, ale nikterak zvláštní. Ale jedna

kamarádka byla součástí dvojice přímlyvné modlitby, a tak jsem se dostala i k ní s původním úmyslem ji jen tak pozdravit. Myslím, že napůl žerterem se ptala, jestli nechci na přímlyvnou modlitbu. Musím přiznat, že jsem nic takového neplánovala, ale v tu chvíli jsem si říkala, proč ne, přišlo mně to něco jako takové nevtíravé Boží pozvání. Dokonce jsem ani nevěděla, za co by se měly ty dvě modlit, a tak jsem vlastně ani nic neočekávala. Ale během modlitby se mě opravdu hluboce dotkl Hospodin. Velmi nečekaně mně jejich prostřednictvím znovu odkryl

pramen vody živé, připomenul, že je Bohem hojnosti, který se stará, ví o mně, touží po mém srdci a bezpečně si mě vede.

Hospodinu pro Jeho konání skutečně stačí i moje „bezbožná touha“ si popovídat s kamarádkou, aby mě pozval, dotkl se a potěšil. Je to **Bůh neuvěřitelných překvapení**. Chci tímto poděkovat i za tuhle nenápadnou a tichou službu přímlyvné modlitby během Noci kostelů.

anonym

(Z webu www.Kcmt.cz,
sekce Svědectví, vybrala Blanka)

Pán nás miluje víc, než my jsme schopni milovat sami sebe

Sv. Silván z Athosu

Kolikrát se na sebe člověk hněvá, nebo dokonce zoufá pro své slabosti a neúspěchy. Většinou pak promítá své negativní pocity ze sebe i na Boha a věří, že je to Bůh, kdo je teď rozmrzelý, kdo má na něho zlost – anebo už to s ním dočista vzdal, protože si s takovým kouskem prostě neví rady. Tyto myšlenky jsou absurdní právě proto, že Pán nás miluje víc, než my jsme schopni milovat sami sebe. Kdo se takovým myšlenkám nevzepře, může si postupně sám vypěstovat úplně „zatmění slunce“, totiž zatmění Boží lásky. Ne, že by Bůh od něho odvrátil svou milosrdnou tvář, ale to člověk se vnitřně odvrátí a místo pokorného přiznání své slabosti a obnovení dětské důvěry v Pánovu bezpodmínečnou lásku se začne drásat výčitkami, nadávat si, nebo nad sebou dokonce lámat hůl, a tím se propadat do malomyslnosti a beznaděje. **Umět snášet sám sebe** je jedno z nejtěžších umění a bez něho se nelze naučit snášet druhé lidi. Snášet sebe je ale možné jenom pod milujícím pohledem Otce, jenom proto, že On nás snáší za všech okolností: „*I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje s tebou nezakolísá, praví Hospodin, tvůj slítovník*“ (Iz 54,10).

Je dobré zvyknout si vkládat denně svoje pocity ze sebe a ze svého konání do Božího srdce, od drobné rozmrzelosti až po velká zklamání, a nechávat na

sebe dopadat Jeho láskyplný, uzdravující pohled. Nebeský Otec je totiž našťěstí úplně jiný než my. „Kdyby to bylo možné, nechal bych vás vystoupit na vysokou horu, abyste z výše vrcholu spatřili mírnou a milosrdnou Pánovu tvář, a tak aby se vaše srdce zaradovala,“ napsal svatý Silván, nešťastný nad tím, jak málo Pána známe, jak snadno Mu podouváme svoje lidské smýšlení.

(Úryvek z knihy *O milosrdenství*
s Kateřinou Lachmanovou)

30. 5.
**Den
dětí**

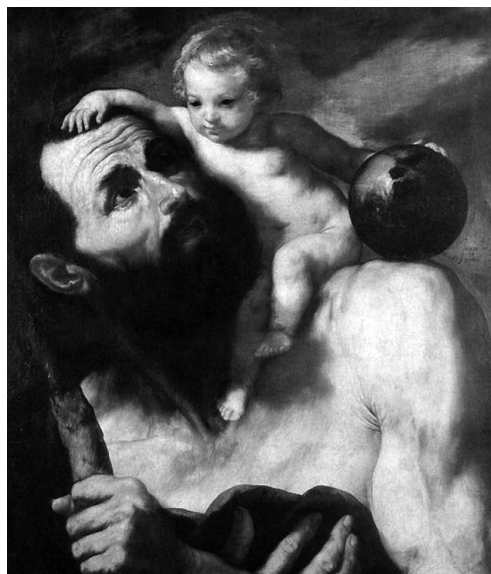

SV. KRYŠTOF

Prázdniny jsou časem cestování (většinou), proto jsme vybrali světce, jenž je považován za patrona na cestách – a také za jednoho z tzv. Čtrnácti pomocníků v nouzi. Často vidíme houpat se v autě zavěšenou malou plaketu s mužem velké postavy, který nese na ramenou dítě. Nuže, to je svatý Kryštof.

Je uznáván římskokatolickou i pravoslavnou církví. Jeho svátek v církvi slavíme 25. 7., v občanském kalendáři ho najdeme až 18. 9. O jeho životě toho mnoho nevíme, byť jeho existence a mučednictví jsou prokázané. Nicméně lidová tradice o něm nabízí krásnou legendu (z cca 6. stol.). Narodil se asi ve 2. století v Kanaanu či v Lýkii na území dnešního Turecka pohanským rodičům, kteří mu dali jméno Reprobis. Vypráví se o něm, že byl zdatné postavy, a vědom si své síly, chtěl ji dát do služby jen tomu nejmocnějšímu pánu. Světští panovníci ho zklamali. Na dvoře jednoho z nich uslyšel píseň, ve které byl opěvován ďábel. Usoudil, že je mocnější, protože i král se chvěl před jeho mocí. Vydal se ho tedy hledat, až ho našel v čele strašlivého vojska. Ale jen se k němu připojil, záhy poznal, že i ďábel před čímsi prchá. Před - znamením kříže. Rozhodl se proto najít bytost, které toto znamení patří. Marň hledal a marň se ptal. Nakonec mu pomohl starý poustevník, který ho seznámil s Kristem a jeho učením. Statný Reprobis si vzal k srdci poustevníkovu radu: **sloužit Kristu tím, že bude sloužit svým bližním**. Usadil se u dravé řeky, aby lidem pomáhal dostat se na druhou stranu přes nebezpečný brod. Jednou ho o pomoc poprosil malý chlapec. Vlídne si ho vložil na ramena, ale jakmile vstoupil do vody, dítě každým krokem těžklo. Voda se počínala vzdouvat a Reprobis jen s maximálním vypětím sil dosáhl druhého břehu. Pak k chlapci pronesl: „Zdalo se mi, jako bych na ramenou nesl celý svět.“ A chlapec mu odpověděl: „Nesl jsi víc, neboť jsi nesl jeho Tvůrce a svého Pána.“ A tak se z Reproba stává **Kryštof** – Christoforos – tj. „Ten, který nese Krista.“

Legenda ve svém jádru zdůrazňuje Kristova slova z vyprávění o Posledním soudu: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých

nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) V dalším tradovaném podání o Kryštofovi je uvedeno, že jeho pozemský král, který se stal pronásledovatelem křesťanů, ho v Lýkii dal uvěznit. Jenže statečný Kryštof při mučení vítězil silou víry. Šípy se od něj odrážely nebo se v letu náhle zastavily. A tak panovník nařídil jeho stěti.

Atributy: dítě Ježíš, hůl (většinou zelenající se), širší vodní tok, muž obrovité postavy, vypadající často na poustevníka; bývá zobrazován i ve skupině tzv. Čtrnácti pomocníků.

Zajímavost: V Česku je volacím znakem letecké záchranné služby kombinace jména Kryštof a čísla. Tento volací znak je používán také v některých dalších evropských zemích – na Slovensku *Krištof*, v Německu *Christoph*, v Rakousku *Christophorus*. (Po tolika staletích přece jen takový respekt o něčem vypovídá.)

Co nám dnes říká jeho odkaz?

Být nositeli Krista v 21. století... Kryštofova silná ramena asi většinou nemáme, ale když se necháme vést otevřeným srdcem, jistě najdeme, jak pomáhat tím, co je potřeba, tam, kde je potřeba...

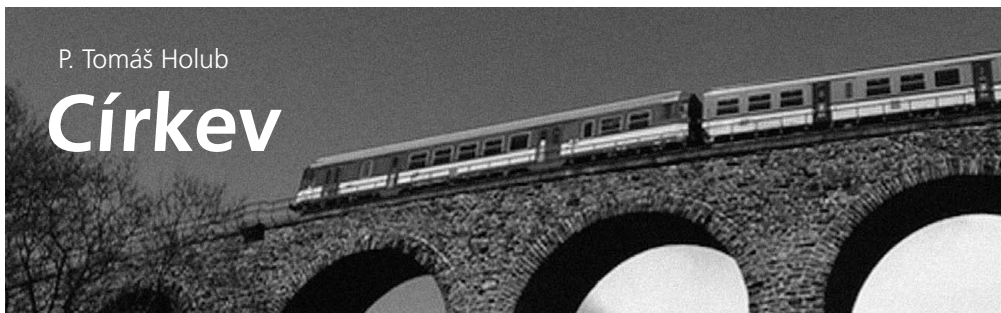
Tak kéž nás na přímělu sv. Kryštofa opatruje Pán na našich letních cestách!

Za redakci přeje Blanka

(Zdroj: Schauber, Schindler: Rok se svatými, wikipedia, www.catholica.com)

P. Tomáš Holub

Církev

Co to vlastně znamená, když se řekne „církev“? Pro někoho to může být hierarchie, někdo si vybaví její mediální obraz a jiný zase třeba osobní zkušenost. Určitě jsme v těchto souvislostech slyšeli mnoho komentářů a příběhů, stížností („Ta církev zase...“), stesků (mnohdy oprávněných), možná i někdy sami podobné utrousili... Jenže to je jenom zkratka, kterou rádi používáme, ale ta obvykle nikomu nepomáhá. Položme si ovšem otázky:

„Umím také říct **moje církev**?“

a „**Cítím se tu doma**?“

Dovolte mi použít následující přírůbek pro naše reakce se zkušeností s životem v církvi. Představme si **církev jako vlak**, do něhož jsme nastoupili:

- a) Procházím celým vlakem a hledám, kam se posadím. Sem ne, tady je narváno, hm, sem taky ne, tady křičí děti, tamhle to páchne a tamhle se baví o hloupostech... Zkratka všude se mi něco nelíbí, nenajdu, kam si sednout, jen procházím sem a tam a vlastně tady **nikde nejsem doma**...
- b) Nepřipouštím si žádné nedokonalosti. Tímto vlakem jedu přece já, takže je to Pendolino, i kdyby tenhle motoráček stál na každé mezi. Všechno je skvělé! Takto se přinejmenším tvářím před světem... Jenže to není pravdivý obraz, a pravda nás přece osvobodí! Ostatně potom může přijít situace, kdy se v církvi setkám s hříchem – a já si najednou nedokážu uvědomit, že jedu přece hlavně správným směrem – a z **vlaku vystoupím**...
- c) Udělám si svou **soukromou církev**. Naše generace to ještě znala, parta mladých si obsadila celé kupé a pak ho zamkla a zatáhla záclonky, aby k nim nikdo další nepřišel. Je mi jedno, co se děje ve zbytku vlaku (církeve), já tu jsem ve svém kupé (společu) s kamarády, je nám tu fajn a nikoho dal-

šího sem nechceme. Jenže to je úplně proti jménu naší církve – katolická, což de facto znamená všeobecná, dokonce **všeobjímající**. Víte, přesně tohle, tato uzavřená kupátka, chce ďábel čili diabolos, tedy Ten, který rozděluje. Když se pěkně rozdělíme do jednotlivých kupé a zamkneme za sebou, ať skutečně či „jen“ nonverbálně, gestem, tak bude rozhodně spokojený, protože žádná všeobjímající církev nebude.

Co s tím? Zkusme si promyslet, co by mohlo pomoci:

- 1/ Uvědomím si, že vlak jede **správným směrem** (do nebeského království).
- 2/ Projdu si vlak, seznámím se, najdu a **přijmu své místo**.
- 3/ Obrním se **trpělivostí**. Když vlak často staví, čekám, nenadávám, nevystupuji.

Víte, ve vlaku mají být děti i dospělí (ve věře), všechna povolání. Podívejme se nyní na chvíli do rodin. Když mladý člověk dozrává, řekněme mezi 15. – 30. rokem, mění se i jeho vztah k rodičům. Vidí mnohé jejich chyby (ano, děláme je všichni, tak to je) a díky nim i svá zranění. Pro skutečně zralý vztah k rodičům se doporučuje:

- sám před sebou tyto **chyby a zranění pojmenovat** – a vědomě jim je **odpustit**;
- uvědomit si také poctivě, co mi rodiče dali **dobrého** a co já přitom pokládám za samozřejmé (např. rodičovská důvěra v mé schopnosti aj.), a poděkovat jim za to.

Pokud budeme církev brát jako rodinu, pojďme tuto cestu dozrávání přenést i na ni. Tedy pojmenujme si pro sebe v tichu všechny bolavé věci v církvi, co nás štve nebo zraňuje. Potom (třeba v rámci poutě) se

snažme je odpustit. Přemýšlejme, co vede k tomu, abychom měli církev rádi. Poodstupme, abychom získali nadhled, a hledejme v církvi dobro. Ono totiž vůbec není samozřejmé, stejně jako v rodině.

Vyznám se vám tu ze svého nezralého přístupu v mládí. Během dospívání jsme ve společenství tajně (za komunismu) procházeli intenzivní formací. „Musíme být nejlepší, aby náš vlak působil co nejlíp!“ Dohnalo mě to později při základní vojenské službě. Na umělecké přehlídce jsem recitoval svého oblíbeného Malého prince, nicméně do vojenské atmosféry se to příliš nehodilo. A tehdy jsem zjistil, že mám velký problém přijmout slabost. Zprvu po přehlídce jsem nedokázal veliteli přiznat, že chci být knězem. Ne proto, že bych se styděl za svou víru, nýbrž proto, že mě bolelo být součástí církve, která je *ztrapněná* (byť mou zásluhou). Čekala mě cesta pokání, pokory a učení se pravdivosti. Dnes jsem za tuto zkušenost vděčný. Přidám zážitek, který naopak symbolicky ilustruje právě úžasný dar oné katolicity v církvi. Ještě jako vojenský kaplan jsem se pracovním dostal do Číny. Případal jsem si tam úplně ztracený, nejen kvůli nesrozumitelnému písmu a jazyku, ale i pro velkou odlišnost kultury, na niž narážíte na každém kroku. Měl jsem dovoleno a domluveno, že v neděli mohu v Šangaji v katedrále koncelebrovat mši svatou. Fascinující jednotu, kterou jsem přitom prožíval, na pozadí tolika rozdílů a jinakostí, jsem si tu uvědomil opravdu do hloubky. Po mši mě oslovil jeden návštěvník bohoslužby, všiml si totiž, že mluvím anglicky (a jsem kněz). Požádal mě o svátost smíření. Pocházel z Mexika. Při zpovědi jsme spolu hovořili anglicky a rozhřešení dostal česky. V Číně, Čech a Mexičan, v angličtině. To je všeobjímající církev, která spojuje přes jazykové, geografické či kulturní bariéry.

Když zůstaneme u dopravních prostředků, můžeme si církev představit také jako loďku. Ano, je tu těsno, někdy se překřikujeme a občas to tu příliš nevoní, ale tahle **loďka nás veze na hlubinu**, kde můžeme lovit velká dobra. Když z ní u břehu vyskočíme, zůstaneme jen na mělčině...

(TV Noe, cyklus Nočních univerzit; tato přednáška byla pronesena v r. 2014 na Celostátním setkání animatorů, kdy P. Holub zastával funkci generálního sekretáře ČBK, tj. před jmenováním plzeňským biskupem. Redakčně kráceno. Blanka).

JAK DÁL s hospodařením v církvi

Milí čtenáři, procházíme obdobím změn financování církve v našich diecézích. Jako farnost si už v letošním roce platíme sami naše pastorační asistenty/ky. Podobných změn bude přibývat a budou přinášet řadu otázek a nejistot. Stojí za to podívat se, jak se s touto situací vypořádávají jinde. V naší diecézi se biskup rozhodl jít jinou cestou, viz informace z letáků AP.

Rozhlédneme se, ale i jinam, každý systém má svá pro a proti. Dnes zůstaneme ještě v naší zemi, jen se přesuneme na západ do plzeňské diecéze, po prázdninách pak nahlédneme do jiných zemí a kontinentů.

Ve zmíněné sousední diecézi funguje již zavedený systém, který zavádí tři typy farností a jasně definovaná pravidla hospodaření.

Běžně jsme byli zvyklí, že sbírky i příjmy zůstávaly farnosti s tím, že určitou část z nich odváděla diecézi. Toto pravidlo se u našich sousedů liší právě podle ekonomického typu a úzce souvisí se samostatností, zodpovědností a rozhodováním:

1/ farnost ekonomicky zcela nesoběstačná

farnost neodvádí žádný podíl, z diecéze dostává nutné prostředky (pokud jsou schváleny), ale o ničem nerozhoduje;

2/ farnost ekonomicky průměrná

farnost odvádí z příjmů určitý podíl do diecézního fondu, po schválení dostává z něj i finanční prostředky, ale též o ničem nerozhoduje;

3 / farnost ekonomicky silná

farnosti zůstanou všechny příjmy, z diecéze nedostává nic, nicméně si o všem rozhoduje sama, mj. i o další finanční podpoře svého kněze (ten dostává základní plat vždy od biskupa).

Kdo rozhoduje o zařazení farnosti do určitého typu? Možná teď přijde překvapení. **Farnost sama.** Resp. její zástupci, tedy členové ekonomické, příp. i pastorační rady. (Případné neshody, které vytrysknou vně, jsou systematicky řešeny postupně od víkáře až po biskupa).

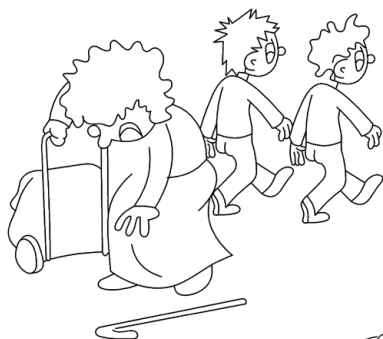
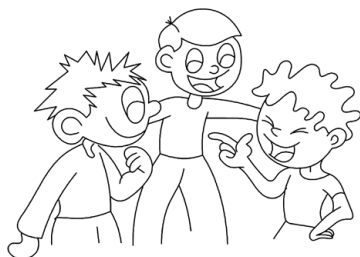
Zajímavostí je, že žádná, skutečně žádná farnost se nerozhodla pro 1. typ, tedy ekonomicky nejslabší, bez odvodu podílu do diecézního fondu. (Což znamená, že byť s minimem vlastních prostředků cítí spoluzodpovědnost za celou diecézi.)

Blanka a P. Michael

Ahoj děti, na začátku prázdnin budeme slavit svátek dvou brášek, kteří před mnoha lety do naší vlasti přišli vyprávět o Pánu Ježíši. Jmenovali se Cyril a Metoděj, pomáhali si a spolu dokázali veliké dobré věci.

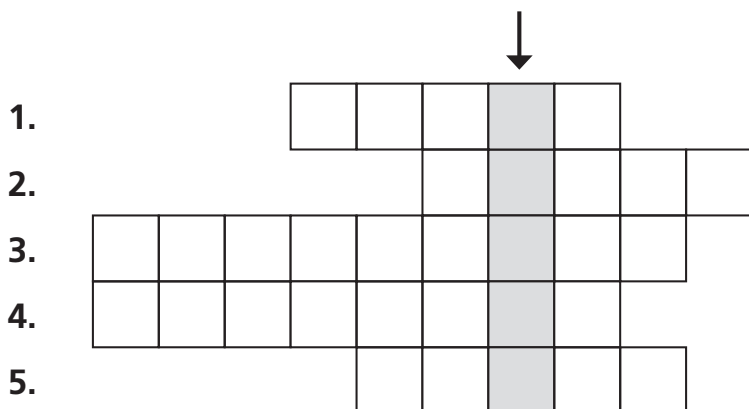
Máte taky brášku nebo sestřičku? (Pokud ne, nevadí, určitě máte dobrého kamaráda či kamarádku.) Někdy to je prima, vidíte, můžete si spolu hrát. Někdy zase to je horší – pohádáte se, možná poperete... Máme pro vás obrázky, kde se bráškové ocitli v podobných situacích. **Ty obrázky, kde se děje něco hezkého, můžete pěkně vybarvit.** Když si totiž bráškové a sestřičky (a kamarádi) pomáhají, dokážou spolu taky velké dobré věci! Přestože jsou ještě malí (nebo aspoň ne úplně velcí). Krásné léto!

Ahoj holky a kluci, a je to tady! Konečně prázdniny!

Dnes mám pro vás zajímavosti o dvou bratřích, jejichž svátek slavíme téměř hned na začátku července – jasně, Cyril a Metoděj, naši věrozvěsti (to je zvláštní slovo, že?). Nebo Konstantin a Metoděj? Nebo byli tři? Ne, byli jen dva. Mladší Konstantin (a to měl ještě přezdívku Filozof) se ke konci života stal mnichem a přijal řádové jméno Cyril, které se kupodivu stalo známějším (a mně se ta jeho jména vždycky pletla...). Možná se už méně ví, že i starší z bratrů, Metoděj, strávil nějaký čas jako řeholník, a měl tudíž i vlastní řádové jméno. Ovšem nebylo to ke konci života, nýbrž na začátku dospělosti, takže ano, používáme stále jen jeho řádové jméno Metoděj. Jak znělo jeho křestní jméno, to se dozvíte, když vylustíte tajenku:

1. Pro napsání knih ve staroslovanském jazyce pro nás vytvořili...
2. Co pro nás přeložili do staroslověnštiny?
3. Zeměpisný směr, z něhož do naší vlasti přišli.
4. Které místo v naší zemi je s nimi nejvíc spojené?
5. Město, odkud pocházeli (česky).

Prázdniny jsou dlouhé, takže ještě něco: Zkuste se jako naši bráškové Cyril a Metoděj vypořádat s neznámou řečí (pro ně tedy tolik neznámá praslovanština asi nebyla, jejich maminka byla zřejmě slovanského původu). Mám pro vás přání zapsané v Morseově abecedě, což je systém využívající jen tečky a čárky. Kdo ho nezná z táborů nebo ze skautu, snadno si ho „vygúglí“ (nebo se prostě jen zeptá doma). Takže:

//.../.-/- ./.-// //.-.../.'/-/-/-// !

zprávičky z Farní charity

Služby pro pana Mirka u nás objednával jeden z jeho synů. Pan Mirek bydlí v domečku kousíček od Krčského lesa. Klient trpí Alzheimerovou chorobou ve středním stupni. Zapomíná se najíst, napít, vzít si léky. Otevře vám dveře, ale není oblečený nebo má oděv navlečený na nesprávné části těla a vyukuje to, co nemá být vidět. Nevypne plyn, nechá puštěnou vodu. Občas ho posedne kutilská vášeň a něco rozmontuje, ale už to nedokáže zase smontovat. V domku se moc neuklízí a lednice obvykle zeje prázdnotou. Jeho synové jsou hodně zaneprázdněni, jediná dcera žije mimo republiku. O pána se vlastně nikdo nestará. Jen sousedka se na něj zajde podívat. Právě ona se obula do syna při jedné z jeho vzácných návštěv. Vyčínila mu, že nechávají tatínka žít samotného, a pohrozila, že vše nahlásí na sociálce. Syn se vyděsil a po poradě se sourozenci objednal naše služby. Měli jsme dohlédnout, aby pan Mirek byl umytý, oblečený, najedený, vzal si léky. V domku bylo alespoň trochu uklizeno a v lednici se našlo nějaké jídlo. Děti služby zaplatí, jen ať se postaráme.

První dny naší služby nebyly právě jednoduché. Synové nám dali klíče od domku, zaměstnanci se tedy dostali dovnitř bez obtíží. Pan Mirek se pečovateli nejprve bál. Nechápal, co u něj doma ti cizí lidé chtějí. Sotva někdo od nás přišel, utekl a schoval se na kraji lesa. Kolegové z toho byli nešťastní. Mohli sice v domečku uklidit, donést nákup a připravit teplé jídlo. Sousedka s námi naštěstí ochotně spolupracovala, vždycky pro pana Mirka došla a přivedla ho zpátky domů. Pomalíčku si ale klient na naše návštěvy zvykl a přestal před pracovníky utíkat. On je to tedy nemluva, slovo aby z něj člověk páčil heverem. Za naší podpory začal zase pravidelně jíst, pít a užívat léky. Rodina zaplatila úklidovou firmu, která v domku uklízila. Naši pracovníci potom už jen dohlíželi, aby se pořádek v domečku udržel. Pan Mirek se do práce ochotně zapojoval. Chodí s pracovníky nakupovat, pomáhá s přípravou jídla, vařením i uklidem. Stále toho sice moc nenamluví, ale z obličeje mu zmizela ta bezmocná prázdnota. Návštěvy tak začaly probíhat v pravidelném režimu, na který si klient zvykl a očividně mu prospíval.

Po třech měsících pravidelné péče najednou telefonovala ze služby pečovatelská Jitka. Hlásila na dispečink, že k panu Mirkovi přijeli elektrikáři a odpojili mu elektřinu. Jitka se snažila zjistit, co se děje. Pánové jí sdělili, že elektřina není zaplacená a ani po několika upomínkách dluh nikdo neuhradil. Mají nařizeno domek odpojit. Jitka je marně prosila. Vysvětlovala, že pán je nemocný. Rodina pravděpodobně o dluhu na energiích neví. Budeme je ihned informovat a vše obratem uhradí. Prosila marně, elektriky prostě odpojili.

Okamžitě jsme telefonovali dětem. Dovolali jsme se pouze dceri. Ta slíbila, že sežene některého z bratrů, aby se o tatínka postaral a zařídil, aby elektřinu znovu zapojili. Žádali jsme pečovatelskou, aby nám následující den sdělila, jaká je v domku situace. Informace byly zdrcující. Elektřina nejde. Lednice je vyteklá, jídlo začíná plesnivět. Kromě toho přijeli odpojit plyn – nepůjde ani topení a teplá voda. Ptali jsme se, jestli tam byl některý ze synů. Pan Mirek na tuto otázku neuměl odpovědět, ale Jitka konstatovala, že asi byl. Na stole se totiž objevila baterka, která tam včera nebyla. Opravdu originální způsob, jak výpadek elektřiny v domku ošetřit. Znovu jsme telefonovali dceri a opět jsme byli ujištěni, že rodina se postará.

Následující den jel na návštěvu pečovatel Josef. Hlásil, že stav se nezměnil. Ve schránce ale našel upomínku za nezaplacené vodné. To už jsme se opravdu orosili. Josef je naštěstí muž činu. Prošel s panem Mirkem šuplíky, stolky, skříně a našel všechny nezaplacené účty. Se souhlasem klienta je dovezl do kanceláře, kde jsme je naskenovali a poslali dceri. Ta všechny dluhy obratem zaplatila. Zatelefonovala na příslušná místa a vysvětlila, jak k situaci došlo. Kupodivu společenosti na dodávku elektřiny i plynu zareagovaly rychle a elektřina i plyn byly v domku zase zapojeny. Přístroje se rozeběhly, teplá voda začala téct a nám se ulevilo. Domluvili jsme s dcerou, jakým způsobem budou všechny složky nadále placeny. Také jsme doporučili, že by bylo vhodné panu Mirkovi zajistit opatrovníka, který by se mu staral o finance a další věci. Naše důvěra, že se synové o pana Miroslava postarají, byla poněkud otřesena zkušeností s baterkou. Dcera slíbila, že brzy přijede do Prahy a o všechno se postará. My jsme šťastní, že energie opět fungují a my se můžeme o našeho klienta dobře postarat.

Pejři vám krásné léto. Eva Černá

KNIHY / LÉTO

■ **BŮH A SVĚT, KTERÝ PŘIJDE**
 – papež František v rozhovoru
 s Domenikem Agassem

Kč 189

27. března 2020 promluvil papež František na opuštěném Svatopetrském náměstí, které se lesklo deštěm, k milionům lidí připojených k televizím, telefonům a počítačům po celém světě: „Uprostřed bouře nás Pán vyzývá, abychom v sobě probudili solidaritu a naději, které jsou schopny dát pevnost, oporu a smysl v těchto časech, kdy se zdá, že vše ztroskotalo.“ V době, kdy se epidemie Covid-19 šíří a má hrozivé následky, je František stálým vzorem nejen pro věřící, ale i pro všechny, kteří touto nemocí trpí nebo s ní bojují na různých frontách.

■ **Jan Hora: Misie pod palmami** Kč 239

Největší dobrodruzi nejsou ti, kteří nebezpečné příhody vyhledávají a zbytečně riskují své životy. Mnohem hlubší smysl má podstupovat námahu a nebezpečí v zájmu vyššího cíle. Mezi takové lidi bezesporu patřili čeští jezuité. Během 17. a 18. století se snažili šířit křesťanskou víru v Jižní a Střední Americe nebo v severní Africe. Kniha je napínavá mozaika složená z mnoha skutečných příhod a zajímavým způsobem opravuje neblahý obraz jezuitů v Čechách. Tito lidé odcestovali ze své vlasti a měli v srdcích touhu přinášet primitivně žijícím národům možnosti lepšího a klidnějšího života. Přijetí křesťanství bylo totiž pro Indiány nejlepším způsobem, jak přežít drsný náraz vyspělejší civilizace.

■ **J. Philippe: Čas pro Boha**
 (o vnitřní modlitbě) Kč 150

Je radostné vidět, kolik lidí dnes žízni po Bohu. Mnozí křesťané touží po hlubokém modlitebním životě, chtějí se „věnovat se modlitbě“. Narážejí však na překážky, které jim brání na tuto cestu vykročit, ale hlavně na ní vytrvat.

Je to obrovská škoda, neboť právě vytrvalost v modlitbě je tou úzkou branou vedoucí do Božího království, na tom se shodují všichni svatí. Modlitba je pramenem pravého štěstí, neboť kdo je v ní věrný, „okusí a uvidí, jak je Hospodin dobrý,“ (srov. Ž 34,9) a nalezne živou vodu, již Ježíš přislíbil (Jan 4,14).

**„Posměvač nemiluje
 toho, kdo mu domlouvá,
 k moudrým nechodí.“**

(Přísl. 15,12)

PROGRAM / AKCE

■ **Prázdniny v naší farnosti**

Během letních prázdnin (1. 7.–31. 8.) platí prázdninový bohoslužebný provoz.

■ **Kostel sv. Františka**

- úterý a pátek 18.00 hod.
- neděle 8.00 a 20.00 hod.

■ **Komunitní centrum Matky Terezy**

- středa 18.00 hod.
- neděle 9.30 hod.

Příležitost ke svátosti smíření během letních prázdnin: 30 min před každou mší svatou a během adorací ve středu v KCMT a v pátek u sv. Františka. Pozor, adorace jsou kratší, zpravidla končí cca v 19.10 hod.

SETKÁNÍ

■ **Setkání společenství Hnutí fokoláre – 12. 7. (pondělí) od 19.15 hod v KCMT.** Slovo života na červenc: „**Bud' dobré myslí, dcero. Tvá víra tě zachránila.**“ (Mt 9,22)

Na srpen: „**Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.**“ (Mt 18,4)
 Jana a Viktor Friedovi, tel. 731 625 949.

■ **Páteční dopolední setkávání v 9 hod. v KCMT** se v červenci a srpnu nekonají. Přejeme požehnané léto a těšíme se na shledanou v pátek 3. září.
 Jana a Viktor Friedovi.

■ **Přihlášky na náboženství pro děti**

Využijte již teď možnosti přihlašování na výuku náboženství v dalším školním roce, a to přes náš web, kde najdete aktuální informace. Tato forma přihlašování nám usnadní administrativní práci. Děkujeme, vaše katechetky ☺

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / ČERVENEC / SRPEN

- **Všeobecný úmysl** – *Za přátelství ve společnosti.* Modleme se, abychom i v okolnostech sociálního, ekonomického a politického napětí nabyli odvahu a odhodlání vést dialog a nabízet přátelství.
- **Národní úmysl** – Děkujeme Bohu za mladé lidi a prosíme, aby obdařil jejich srdce novou milostí a aby dobře rozlišovali podstatné kroky ve svém životě. Modleme se také za organizátory, hosty a samotné účastníky Celostátního setkání mládeže v Hradci Králové.
- **Evangelizační úmysl** – *Církev.* Modleme se za církev, aby přijímala z Ducha Svatého milost a sílu obnovovat se ve světle evangelia.
- **Národní úmysl** – Děkujeme za prázdniny a dovolené a prosíme za všechny, kdo potřebují oddech; ať přijmou k odpočinku i Ježíšovu nabídku: „**Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.**“ (Mt 11,28)

BOHOSLUŽBY O PRÁZDNINÁCH / 1. 7. – 31. 8. 2021

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
tel: 242 485 826

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18
tel: 272 934 261

• **Příležitost ke svátosti smíření
během letních prázdnin:**

30 min před každou mší svatou
a během adorací ve středu
v KCMT a v pátek u sv. Františka.
Pozor, adorace jsou kratší,
zpravidla končí cca v 19.10 hod.

	Kostel sv. Františka	Kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	–
Pátek	18.00	–
Sobota	–	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. srpna 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farností Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design